

του θεολόγου κ.Μιχαήλ Γ. Χούλη

Τι είναι ο Κώδικας Ντα Βίντσι

Είναι ένα βιβλίο, που κυκλοφόρησε τον Μάρτιο του 2003 στο Εξωτερικό, και στην Ελλάδα μεταφράστηκε το 2004, και το οποίο έγινε παγκόσμιο best seller, πουλώντας πολλά εκατομμύρια αντίτυπα σε σύντομο χρονικό διάστημα, ενώ έχει μεταφραστεί σε 40 γλώσσες. Είναι η μεγαλύτερη εκδοτική επιτυχία μετά τον Χάρρυ Πότερ, αφού πουλάει περίπου 85.000 αντίτυπα κάθε εβδομάδα.

Πρόκειται για βιβλίο αποκρυφιστικό, γεμάτο συνωμοσίες, μυστικά και κώδικες, που παραπέμπουν σε υπόγειες ιστορίες και εσωτερικά τάγματα, τα οποία προσπαθούν να διασώσουν υποτίθεται αλήθειες που η ίδια η Εκκλησία πολεμάει και προσπαθεί να μην γίνουν γνωστές στο ευρύ κοινό.

Ποιος έχει γράψει το βιβλίο

Συγγραφέας του βιβλίου είναι ο Νταν Μπράουν, καθηγητής Αγγλικής Γλώσσας και πτυχιούχος Ιστορίας της Τέχνης στο Νιού Χάμσαϊρ. Σήμερα είναι δισεκατομμυριούχος συγγραφέας, που έχει τεράστιες εισπρακτικές επιτυχίες και από προηγούμενα μπεστ σέλλερς βιβλία του, αλλά όπως φαίνεται το όνομά του θα κρατηθεί για πολύ στο προσκήνιο, λόγω του επόμενου βιβλίου που ετοιμάζει, καθώς και της μεγάλης διάδοσης και ανάλυσης του περιεχομένου των βιβλίων του στο διαδίκτυο και σε νεανικά περιοδικά μεγάλης κατανάλωσης.

Ποιο είναι το περιεχόμενο του βιβλίου

Η μυθιστορηματική αυτή υπόθεση που περιγράφει το βιβλίο, και που κινείται μεταξύ ιστορικών και φανταστικών στοιχείων, έτσι ώστε οι αναγνώστες να μην μπορούν να διακρίνουν μεταξύ αλήθειας και ψέματος, ξεκινά με μια δολοφονία που γίνεται στο μουσείο του Λούβρου. Δολοφονείται ο έφορος του Μουσείου από άνδρα ο οποίος στη συνέχεια φαίνεται να είναι κατευθυνόμενος από την ρωμαιοκαθολική οργάνωση Orus Dei (Έργο του Θεού). Περιληπτικά λοιπόν το βιβλίο θέλει να δείξει ότι ο δολοφονηθείς ήταν μέλος μιας μυστικής οργάνωσης που ονομάζεται «Κοινό της Σιών» και που ανά τους αιώνες προσπαθεί να διασώσει την αλήθεια πως ο Χριστός και η Μαρία η Μαγδαληνή δεν ήσαν μόνο παντρεμένοι, αλλά ότι είχαν αποκτήσει και παιδιά, οι απόγονοι των οποίων έχουν φυγαδευτεί μέχρι σήμερα σε ευρωπαϊκά κράτη και κρύβονται με απόλυτη μυστικότητα για να μην φονευθούν.

Το αιώνιο λοιπόν μυστικό είναι δήθεν ότι ο Χριστός δεν ήταν Θεός, ούτε ποτέ λατρεύθηκε από τους πρώτους χριστιανούς σαν Θεός. Αντίθετα υπήρχε πλάϊ στο Θεό η λατρεία μιας θηλυκής θεότητας, που στο μυθιστόρημα αντιπροσωπεύεται από την Μαρία την Μαγδαληνή. Αυτή υπήρξε, μας λέει ο συγγραφέας, η κύρια μορφή της πρώτης Εκκλησίας. Ούτε η Παναγία, ούτε οι απόστολοι, αλλά η Μαρία η Μαγδαληνή, που συμβολίζει τη χαμένη θηλυκή πλευρά του Θεού, η οποία «αλήθεια» εκδιώχθηκε από τα ευαγγέλια αργότερα από τον Μ. Κωνσταντίνο, σε συνεργασία με τους άνδρες ιερείς, για να αναλάβουν μόνο εκείνοι την αρχηγία και καθοδήγηση

της Εκκλησίας. Με τους νόμους του κράτους, μας λέγει ο Brown, επιβλήθηκε ο Χριστός σαν Θεός και οι γυναίκες μπήκαν στο περιθώριο. Παρουσιάζει δηλαδή μια φεμινιστική, θεολογική, δική του άποψη, για την ιερωσύνη, που έχει προκαλέσει το ενδιαφέρον σε πολλές φεμινίστριες του κόσμου, αλλά δεν έχει σχέση φυσικά με τα ευαγγέλια και την αλήθεια.

Η εγγονή του φονευθέντος εφόρου του Λούβρου, μέσα από σειρά μυστικών κωδίκων και συμβόλων που ανακαλύπτει ολίγον κατ' ολίγον, και στα οποία κατευθύνεται από τον παππού της, ο οποίος είχε φροντίσει γι' αυτά πριν φυσικά πεθάνει, και με την βοήθεια ενός καθηγητή θρησκευτικής εικονολογίας, σιγά σιγά φτάνει στην «αλήθεια» πως το επτασφράγιστο μυστικό της κρυφής αυτής οργάνωσης («Κοινό της Σιών») είναι το Άγιο Δισκοπότηρο που διέσωσαν οι Ναΐτες ιππότες και μέχρι σήμερα αναζητούν εναγωνίως πολλοί δυτικοί ερευνητές. Το θρυλικό Άγιο όμως Δισκοπότηρο, αποκαλύπτεται ότι είναι η μήτρα της Μαρίας της Μαγδαληνής (η γονιμότητά της δηλαδή, αφού άλλωστε έφερε στον κόσμο τους απογόνους του Ιησού), τα οστά της που φυλάσσονται πολύ καλά και πολλά αρχαία γνωστικής υφής έγγραφα, που εξηγούν, πιστοποιούν και συνηγορούν υπέρ της υποτιθέμενης αυτής αλήθειας.

Μέσα σ' όλα αυτά εμπλέκεται στην υπόθεση και ένας σκοτεινός άνδρας, ο οποίος είναι πιστό και τυφλό θρησκευτικό όργανο της οργάνωσης Opus Dei, και που δολοφονεί όσους προσπαθούν να αποκαλύψουν στον κόσμο την «αλήθεια» αυτή των Μαγίστρων του «Κοινού της Σιών».

Τι ανήκει στην ιστορία και τι στην σφαίρα της φαντασίας

Στην ουσία τίποτε από όσα αναφέρει το βιβλίο ως αλήθειες δεν είναι αλήθειες, διότι τα έχει συλλέξει ο συγγραφέας από καθαρά αποκρυφιστικές πηγές των νεώτερων χρόνων και μάλιστα από μια οργάνωση με μεγαλεπήβολα σχέδια που συστάθηκε ως αστική εταιρεία το 1956 με την ονομασία «Ηγουμενείον της Σιών» και αποκαλύφθηκε σε γαλλικό δικαστήριο στην δεκαετία του 1990. Εμπνευστής και εφευρέτης του Ηγουμενείου της Σιών υπήρξε ένας ακροδεξιός εθνικιστής, ο Πιέρ Πλαντάρ. Οι συνεργάτες του δικτυώθηκαν και γνωρίστηκαν με άλλους εξουσιαστικούς κύκλους της Γαλλίας και κατασκεύασαν και προώθησαν σειρά εγγράφων που «αποδείκνυαν» τον γάμο του Ιησού με την Μαρία την Μαγδαληνή. Χρησιμοποίησαν στοιχεία της διδασκαλίας των Γνωστικών, των Σταυροφόρων, των Ναϊτών, των Καθάρων και άλλων αιρετικών. Τα έγγραφα αυτά μάλιστα κατέθεσαν και στην Εθνική Βιβλιοθήκη του Παρισιού. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, προσπάθησαν να διαδώσουν ανοιχτά και υπογείως ότι η οργάνωσή τους είναι η συνέχεια του Κοινού της Σιών, που ιδρύθηκε το 1099 από τον Γοδεφρείδο ντε Μπουγιόν (αρχηγό της Α΄ Σταυροφορίας), και ότι σπουδαίοι Μάγιστροι της ιστορίας (Ντα Βίντσι, Μποτιτσέλι, Νεύτωνα, Ουγκώ, Ζαν Κοκτό, κ.α) είχαν σκοπό την προστασία του μυστικού του Αγίου Δισκοπότηρου, ενώ επιστρατεύθηκαν και οι λεγόμενοι «Μυστικοί Φάκελοι», των οποίων ήσαν κάτοχοι, ως απόδειξη της αξιοπιστίας των λεγομένων τους.

Όλα όσα ειπώθηκαν αποκαλύφθηκαν από μια δημοσιογράφο, την Μαρί Ετσεγκουάν, μετά από έρευνα της ζωής του αντισημίτη και χιτλερικού Πιέρ Πλαντάρ ντε Σεν-

Κλερ, «Μέγα Μάγιστρο», όπως αυτοαποκαλείται, του Ηγουμενείου της Σιών και μεγάλου απατεώνα, όπως αποκαλύφθηκε σε δίκη του 1993, όπου φάνηκε η πλαστότητα των χειρογράφων που φύλασσε, η αυτοανακήρυξή του ως «Βασιλέα της Γαλλίας», αλλά και η καταδίκη σε έξι μήνες που εισέπραξε από παλαιότερη δίκη που έγινε το 1953 για απάτη. Αυτές οι πηγές, που αποδείχθηκαν σαθρές, κατευθυνόμενες και ύπουλες, ήσαν οι μοναδικές ιστορικές πηγές του συγγραφέα του Κώδικα Ντα Βίντσι.

Γιατί ολόκληρο το βιβλίο έχει τίτλο «Κώδικας Ντα Βίντσι»

Γιατί ο κορυφαίος ζωγράφος Ντα Βίντσι θεωρείται από τον συγγραφέα του βιβλίου πηγή για το μυστικό της Σιών, αφού έντεχνα και συμβολικά αποκαλύπτει μέσα από τους πίνακές του τον γάμο Ιησού και Μαγδαληνής. Ο Brown τον παρουσιάζει να έχει ζωγραφίσει στο Μυστικό Δείπνο, δίπλα στον Χριστό, όχι τον άγιο Ιωάννη τον Ευαγγελιστή, αλλά την Μαρία την Μαγδαληνή. Και ότι δήθεν ο απ. Πέτρος φαίνεται να κινείται απειλητικά εναντίον της Μαγδαληνής, που ενσαρκώνει το θηλυκό αποστολικό στοιχείο και κερδίζει την εύνοια του Μεσσία.

Επιφανείς μελετητές και καθηγητές της Τέχνης, μας εξηγούν αντίθετα ότι: α) την εποχή εκείνη όλοι είχαν μακριά μαλλιά και ο Ιωάννης εικονίζεται αρκετά νέος, που σημαίνει ότι εύκολα μπορεί κάποιος αν δεν το γνωρίζει να σχηματίσει την έννοια εικονιζόμενης γυναίκας, β) ότι οπωσδήποτε εικονίζεται ο Ιωάννης πλάϊ στον Ιησού, ως ο πνευματικότερος μαθητής του Χριστού, γ) ότι ο απ. Πέτρος δεν κινείται απειλητικά στον πίνακα εναντίον της Μαγδαληνής, αλλά εναντίον του Ιούδα, που πρόκειται να προδώσει τον Ιησού.

Ανάμεσα πράγματι στον Ιησού, που είναι στραμμένος προς τα αριστερά και τον Ιωάννη, τον ηγαπημένο μαθητή, που είναι στραμμένος προς τα δεξιά, σχηματίζεται οπτικά το γράμμα V που για τον συγγραφέα είναι το σχήμα του χαμένου Αγίου δισκοπότηρου, και που θέλει να είναι η Μαρία η Μαγδαληνή και όχι η κόυπα του Μυστικού Δείπνου. Σύγχρονοι όμως ειδικοί της τεχνοτροπίας του μεγάλου ζωγράφου, εξηγούν ότι ο Ντα Βίντσι οπτικά έχει προσδώσει το σχήμα της πυραμίδα V για να ξεχωρίσει τους Μαθητές ανά ομάδες και δεν προκύπτει καθόλου ιστορικά πως ο Ντα Βίντσι ανήκε σε μυστική εταιρεία που προσπαθούσε να διαδώσει την 'αλήθεια' για την λατρεία της Μεγάλης Θεάς. Στην πραγματικότητα ο Ντα Βίντσι ήταν ορθολογιστής επιστήμονας, που εκφραζόταν με αντιπάθεια για τον αποκρυφισμό και στα καλλιτεχνικά του έργα αυστηρά καθοδηγούνταν από επισκόπους και κληρικούς ώστε να μην ξεφύγει από τα θεολογικά πλαίσια της Εκκλησίας.

Θηλυκή θεότητα στην αρχική Εκκλησία του Χριστού;

Ο Θεός δεν έχει εκ φύσεως φύλο, δεν είναι ούτε άντρας ούτε γυναίκα, αλλά πνεύμα. Επομένως δεν μπορούμε να μιλάμε για αιώνιο θηλυκό ή για θηλυκή θεότητα, διότι τέτοιες αντιλήψεις είναι τελείως ανθρωποπαθείς και πηγάζουν από την ειδωλολατρική αρχαιότητα. Ανήκουν σε προϊστορικό στάδιο σκέψης. Άλλωστε, δεν μπορούν να υπάρχουν δύο θεοί τέλειοι (π.χ. κάποια υποτιθέμενη αρσενική και μια

θηλυκή θεότητα), διότι το τέλειο εκ φύσεως αποκλείει άλλο όμοιό του, σύμφωνα και με τη φιλοσοφία, αλλά και τη θεολογία. Ακόμη, ο Θεός για την χριστιανική αντίληψη δεν είναι ένα όν δίπλα σε άλλα όντα, έστω τέλειο και αιώνιο, αλλά το ίδιο το «είναι», η πηγή της ζωής, που δεν παύει βέβαια να είναι προσωπικός και τριαδικός στις υποστάσεις. Δηλαδή το «είναι» της φιλοσοφίας, είναι πλέον, μέσα από την αποκάλυψη χιλιάδων ετών του ιδίου του Θεού (Ιουδαϊσμός - Χριστιανισμός), πρόσωπο και όχι αφηρημένη έννοια.

Το ότι ο Χριστός είναι Θεός, είναι από τα πρώτα χριστιανικά χρόνια ακλόνητη θέση της Εκκλησίας

Οι επιστολές του Παύλου, που χρονολογούνται γύρω στο 55 μ.Χ., τα ίδια τα ευαγγέλια και οι Πράξεις των αποστόλων (γύρω στο 70 μ.Χ.), πολλά άλλα πρωτοχριστιανικά κείμενα του 1ου και 2ου αιώνα (οι επιστολές του Ιγνατίου, η προς Διόγνητον επιστολή, ο Ιππόλυτος, ο Ιουστίνος ο Μάρτυρας, ο Αθηναγόρας, ο Ειρηναίος, ο Τερτυλλιανός κ.α.), αναγνωρίζουν τον Χριστό ως Θεό εξ αρχής. Ο ίδιος ο Χριστός φαίνεται ολοκάθαρα σε όλα τα παραπάνω κείμενα να θεωρεί τον εαυτόν του ως Θεό ενσαρκωμένο, και δεν πρόκειται φυσικά για εφεύρεση του Μ. Κωνσταντίνου, ο οποίος άλλωστε παράλληλα με την εύνοιά του προς τον χριστιανισμό, είναι τεκμηριωμένο ότι ευνόησε με σειρά νόμων και την ειδωλολατρική θρησκεία. Σε καμία περίπτωση δηλαδή δεν πίεσε αυτός τα πράγματα για να αναγνωρισθεί δήθεν ο Ιησούς ως Θεός και να παραμεριστεί κάποια «θηλυκή θεότητα» από τα ευαγγέλια.

Άλλωστε στην εποχή του Μ. Κωνσταντίνου η Εκκλησία είχε πλήρως διαμορφώσει την δογματική της για τον Τριαδικό Θεό, το πρόσωπο και την θεανθρώπινη φύση του Κυρίου, τις έννοιες του Παραδείσου και της Κολάσεως κ.λπ. Και εκατομμύρια άνθρωποι ήσαν χριστιανοί ή είχαν ήδη πεθάνει βασανιζόμενοι στα αμφιθέατρα ή τις ρωμαϊκές αρένες ή μετά από φρικτά βασανιστήρια, γιατί πίστευαν στον Χριστό ως Θεό.

Επίσης τα γνήσια βιβλία και κανονικά της Καινής Διαθήκης, ο Κανόνας δηλαδή της Καινής Διαθήκης, δεν διαμορφώθηκε στα χρόνια της Α' Οικουμενικής Συνόδου που συγκάλεσε ο Μ. Κωνσταντίνος, αλλά πολλές δεκαετίες αργότερα (από το 367 και μετά), όταν επικράτησε η οριστική διαμόρφωση των Κανονικών βιβλίων του Μ. Αθανασίου, με την εξής σειρά: Τα 4 Ευαγγέλια, οι Πράξεις, οι 7 Καθολικές, οι 14 επιστολές του Παύλου και τέλος η Αποκάλυψη. Πρέπει βέβαια να πούμε ότι ήδη από τον 2ο μ.Χ. αιώνα, πολύ πριν δηλαδή από τον Μ. Κωνσταντίνο, τα περισσότερα από τα 27 βιβλία της Καινής Διαθήκης απαριθμούνταν ως κανονικά και η θεόπνευστη συνείδηση της Εκκλησίας είχε απομονώσει πολλά από τα απόκρυφα φανταστικά κείμενα που κυκλοφορούσαν και προέρχονταν από τους Μαρκιωνίτες και τους Γνωστικούς κύκλους, οι οποίοι και παρουσίαζαν πολλά ψευδεπίγραφα ευαγγέλια και επιστολές. Επομένως ο Μ. Κωνσταντίνος δεν έπαιξε κανένα ρόλο στην διαμόρφωση της Καινής Διαθήκης, διότι έζησε πολύ μεταγενέστερα από την αναγνώριση των βιβλίων της από την συνείδηση της Εκκλησίας και πολύ πιο πριν από την τελικό και επίσημο «κλείσιμο» του Κανόνα της.

Πάρα πολλά κείμενα επίσης πατέρων της Εκκλησίας που διαθέτουμε αναφέρουν ολοκάθαρα τον Χριστό ως Θεό και δεν υπάρχει άλλη αναφορά σε κάποια θεά. Αναφορές σε θεότητες που ξέφυγαν από τον Ουράνιο χώρο και με διάφορους τρόπους προσπάθησαν να επιστρέψουν στο Πλήρωμα των θεών συναντάμε στους γνωστικούς και στη θεολογία τους, που απέχει ριζικά βέβαια από τη θεολογία του Χριστιανισμού.

Ο δήθεν γάμος του Χριστού με την Μαρία τη Μαγδαληνή

Το βιβλίο εμφανίζει βλάσφημα την Μαρία τη Μαγδαληνή να είναι παντρεμένη μυστικά με τον Ιησού και να έχουν κάνει και παιδιά μαζί. Αυτή η αρρωστημένη φαντασία ξεκινάει μόλις τον 19ο αιώνα και έχει αντλήσει ο συγγραφέας από αποκρυφιστικές πηγές, όχι από ιστορικές και γνήσιες των αρχών του χριστιανισμού. Έχει αντλήσει εκτός των άλλων όπως φαίνεται και από το «γνωστικό ευαγγέλιο του Φιλίππου», στο οποίο παρουσιάζεται ο Χριστός να φιλάει συχνά την Μαρία τη Μαγδαληνή στο στόμα. Δυστυχώς για τον συγγραφέα του Κώδικα, το γνωστικιστικό αυτό κείμενο έχει γραφεί στα τέλη του 3ου αιώνα μ.Χ. και δεν έχει καμμία σχέση με την χριστιανική και ιστορική παράδοση, αλλά αντίθετα προσπαθεί να ερμηνεύσει με δικό του τρόπο την δήθεν σεξουαλική ζωή του Χριστού.

Άλλωστε, εφόσον ο Χριστός είναι ο ενσαρκωμένος Θεός που όταν ήρθε το «πλήρωμα του χρόνου» πήρε και σάρκα και ψυχή ανθρώπινη, για να σώσει την πεσμένη ανθρωπότητα, είναι λογικό και θεολογικό να μην έχει ανάγκη γυναίκας, έρωτος και οικογένειας, αφού ήταν και είναι κάτι εντελώς διαφορετικό και η αποστολή του ήταν διαφορετική. Πέρα από αυτά, αν είχε παιδιά ο Χριστός, δεν θα ήταν πλέον ο Μονογενής Υιός του Θεού, αφού και τα παιδιά του θα ήσαν υιοί Θεού.

Τα «χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας» και τα «γνωστικά ευαγγέλια»

Ο Dan Brown βασίζεται πράγματι στα Χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας και στα Γνωστικά Ευαγγέλια, που τα θεωρεί πρώτες χριστιανικές πηγές, ενώ απορρίπτει τα κείμενα της Καινής Διαθήκης. Αυτό είναι αναληθές. Τα Χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας που ανακαλύφθηκαν το 1947 στα σπήλαια του Κουμράν της Παλαιστίνης, δεν περιέχουν τίποτε το χριστιανικό, αλλά γράφτηκαν από ασκητές εβραίους μιας κοινότητας αποκομμένης από τον κύριο κορμό της εβραϊκής θρησκείας, οι οποίοι περίμεναν δύο Μεσσίες λυτρωτές, ζούσαν αυστηρή μοναχική ζωή και συνεχώς τελούσαν καθαρμούς και βαπτίσεις. Αυτοί ήσαν οι Εσσαίοι. Τα κείμενά τους χρονολογούνται από το 200 περίπου π.Χ. μέχρι το 100 μ.Χ., έχουν γραφτεί στην αραμαϊκή γλώσσα και περιέχουν ολόκληρα τμήματα της Παλαιάς Διαθήκης και άλλα αποσπάσματα χωρίς καμμία αναφορά στον Χριστό, ούτε φυσικά στο άγιο δισκοπότηρο. Μπροστά στην επέλαση των ρωμαϊκών στρατιών του αυτοκράτορα Τίτο, το 70 μ.Χ., έκρυψαν τις γραφές τους μέσα σε πυθάρια, στα σπήλαια που τυχαίως από κάποιο βεδουϊνο αποκαλύφθηκαν στα μισά του 20ου αιώνα.

Τα γνωστικά τώρα ευαγγέλια ανήκουν πράγματι στην απόκρυφη φιλολογία της

μεταχριστιανικής εποχής. Πρόκειται για κείμενα μεταφυσικής και όχι ιστορικής αλήθειας. Βασίζονται στον νεφελώδη φιλοσοφικό μυστικισμό ανώνυμων γνωστικών, που προσπαθούν να επανερμηνεύσουν τις αλήθειες του Χριστιανισμού βασιζόμενοι στα ήδη γνωστά τους 4 ευαγγέλια (του Ματθαίου, του Μάρκου, του Λουκά και του Ιωάννη), αλλά παρουσιάζοντάς τα όπως θέλουν εκείνοι, χωρίς δηλαδή να μιλάνε για ανάσταση, διαχωρίζοντας τον ουράνιο από τον επίγειο Ιησού, προσθέτοντας την γνωστική ιδέα περί του «Πλήρωματος των αιώνων», απ' όπου κατέβηκε υποτίθεται ο «αιώνας» Χριστός, και εμφανίζοντας τον αιώνα «Μητέρα» που ξέπεσε από το Πλήρωμα των υπόλοιπων θεοτήτων και που ενήργησε αντίθετα από τον «Πατέρα».

Τα γνωστικά ευαγγέλια, που ονομάζονται έτσι γιατί έχουν δομή και υλικό παρμένα από τα γνωστά μας 4 ευαγγέλια, είναι σίγουρα κατά πολύ μεταγενέστερα των 4ων ευαγγελίων, δεν γνωρίζουμε ποιοι τα έγραψαν και κυρίως δεν πατάνε σε ιστορικές πηγές, ενώ παρουσιάζουν τον Χριστό και τους μαθητές του να συζητάνε για ανούσια μεταφυσικά θέματα, ανθολογία διαλέξεων δηλαδή, άσχετα με την πρωτοχριστιανική ζωή, όπως πχ. για το έλλειμα των αιώνων και το πλήρωμά τους, και μάλιστα από αμόρφωτους ψαράδες, τελώνες και ζηλωτές όπως ήταν οι μαθητές του Χριστού.

Τα «ευαγγέλια» αυτά (του Θωμά, του Φιλίππου, της Μαρίας, των Αιγυπτίων και της Αληθείας), βρέθηκαν στο Nag Hammadi της Άνω Αιγύπτου το 1945, δανείζονται τα ονόματα μαθητών του Χριστού για να προσδώσουν κύρος στα γραφόμενά τους, έχουν φθαρεί αρκετά, έχουν μεταφρασθεί επανειλημμένα στα Ελληνικά και Κοπτικά, σε σημείο που δεν είμαστε σίγουροι για το αρχικό τους περιεχόμενο και τις τροποποιήσεις που έχουν υποστεί, ενώ οι περισσότεροι μελετητές τα χρονολογούν από τον 4ο αιώνα κ.ε. Δεν διαθέτουμε ακόμη πλήθος κωδίκων, όπως αντίθετα ισχύει για τα καινοδιαθηκικά κείμενα, και δεν μπορούμε να πιστοποιήσουμε την ακεραιότητά τους. Δεν αποδίδουν τελικά την πρωτοΕκκλησιαστική θεολογία, διότι παραποιούν την Καινή Διαθήκη και είναι κείμενα παράγωγα και όχι πρωτότυπα των αγίων Γραφών.

Ο Γνωστικισμός

Όταν μιλάμε για Γνωστικισμό, αναφερόμαστε σε ομάδες αιρετικών και αποκρυφιστών (σήμερα της Νέας Εποχής), οι οποίοι βασίζονταν πάνω στην «γνώση» κρυμμένων αληθειών και όχι στην χριστιανική πίστη για την σωτηρία τους. Βασική δογματική τους θέση είναι ότι υπήρχε το Πλήρωμα των αιώνων-θεοτήτων, από το οποίο αποσκίρτησαν ή ξέπεσαν διαδοχικά οι αρσενικοί ή θηλυκοί αιώνες από τον Πατέρα (κορυφαία θεότητα). Ο Χριστός πίστευαν πως ήταν ένας από τους αιώνες αυτούς που γεννήθηκε, έπαθε και αναστήθηκε φαινομενικά για τη σωτηρία του κόσμου ή για την επιστροφή των αιώνων στο Πλήρωμα, ενώ οι θείοι σπινθήρες που ενυπάρχουν σε κάθε άνθρωπο (η «χριστική» δηλαδή εσωτερική δύναμη και συνείδηση του καθενός) και όχι ο σταυρωμένος και αναστημένος Θεάνθρωπος, είναι ικανοί να ξυπνήσουν την επιθυμία των ανθρώπων για σωτηρία. Οι Γνωστικοί ακόμη απέρριπταν και απορρίπτουν την ιερωσύνη των κληρικών και τα μυστήρια της Εκκλησίας, δια των οποίων οι πιστοί αγιάζονται και οδηγούνται

προς την θέωση. Θεωρούν δε την ύλη κάτι το κακό, από την οποία ο άνθρωπος πρέπει να απεγκλωβισθεί. Σιγά σιγά ανέπτυξαν δικά τους τελετουργικά και απετέλεσαν ξεχωριστή θρησκεία με λατρεία και μυστηριακές πράξεις, αν και στην αρχή εμφανίσθηκαν ως παρασυναγωγή αναμειγμένοι με τους χριστιανούς.

Σήμερα, όπως και στα αρχικά χρόνια του γνωστικισμού, οι οπαδοί του προσπαθούν να ξεπεράσουν και διαβρώσουν την χριστιανική πίστη με αποκρυφολογίες της Νέας Εποχής, μέσα από έναν κυκεώνα παραδοξολογίας και μύθου, που περιέχουν τα βιβλία τους. Πρόκειται για μια ανόμοια σύνθεση μεταφυσικών αρχών, και ενός πολυθεϊσμού που έχει αντληθεί από θεογονίες και κοσμογονίες αρχαίων ειδωλολατρικών εποχών και οι οποίες έχουν ξεπεραστεί, όσο κι αν πασχίζουν, από την αλήθεια του Τριαδικού Θεού.

Τι κρύβεται πίσω από τα φαινόμενα στον Κώδικα Ντα Βίντσι

Στην ουσία πρόκειται για μια επίθεση κατά μέτωπον εναντίον της θεϊκής και της ανθρώπινης φύσης του Ιησού Χριστού. Ο συγγραφέας είναι αποκρυφιστής και προσπαθεί να χτυπήσει την πίστη της Εκκλησίας ότι ο Χριστός είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, ο μόνος δρόμος προς τον Πατέρα, η μόνη αλήθεια και ζωή, χωρίς τον οποίον κανείς δεν μπορεί να σωθεί και αγιοποιηθεί. Ο συγγραφέας επιτίθεται και εναντίον της ανθρωπότητας του Χριστού, αφού τον θεωρεί ατελή άνθρωπο με αδυναμίες, που είχε ανάγκη γυναίκας, οικογένειας και τεκνοποίησης, τη στιγμή που τόσοι και τόσοι προφήτες, άγιοι κι ασκητές μπόρεσαν με τη βοήθεια του Θεού να παραμείνουν άγαμοι και να ενωθούν κατά χάρη με το Θεό, κοινωνώντας με τις άκτιστες ενέργειές του. Αν και χιλιάδες πιστοί δηλαδή το κατάφεραν στο διάβα των αιώνων με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, παρουσιάζεται ο Χριστός να είναι πολύ κατώτερος όλων αυτών, και από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, που τον αναγγέλει ως αμνό του Θεού, αίροντα τις αμαρτίες του κόσμου, και ο οποίος Ιωάννης ο Πρόδρομος υπήρξε άνθρωπος της ερήμου, της άσκησης και μέγιστος προφήτης.

Επιτίθεται ακόμη εναντίον της Εκκλησίας, που είναι το σώμα του Χριστού παρατεινόμενο στους αιώνες και την κατηγορεί ότι μέχρι τώρα βασίζεται στην απάτη και το ψεύδος και πως κρατάει τους ανθρώπους έντεχνα στην πλάνη, ακολουθώντας υποτίθεται συμφέροντα εξουσιαστικά και κοσμικά.

Τέλος, η σωτηρία στον Χριστιανισμό και ιδιαίτερα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, δεν επιτυγχάνεται μέσω της αριστοκρατικής, βιολογικής ή συγγενικής σχέσης του ανθρώπου με τον Χριστό ή τους υποτιθέμενους γενεαλογικούς απογόνους του (πρόκειται κυρίως για προσπάθεια των αποκρυφιστικών κύκλων της Ευρώπης να επιβάλλουν μια δήθεν θρησκευτική και εξ αίματος, απευθείας από τον Ιησού Χριστό, αριστοκρατία), αλλά με την κατά χάριν μέθεξη των ακτίστων ενεργειών του Θεού, με τις οποίες επισκέπτεται το Άγιο Πνεύμα τους πιστούς, όταν εκείνοι ζουν με μετάνοια, ταπείνωση και αγάπη.

Τι γίνεται με εκείνους που αρχίζουν να αμφιβάλλουν με όσα διαβάζουν

Θα πρέπει να αρχίσουν επιτέλους να γίνονται χριστιανοί στην καρδιά και την συνείδηση και όχι στους τύπους. Να πάρουν σοβαρά την πίστη τους, που είναι ότι πολυτιμότερο σ' αυτόν και στον άλλο αιώνα. Ο ίδιος ο Χριστός μας λέει, ήδη από τα χρόνια της επίγειας παραμονής του, ότι θα κλονιστούν όσο περνάνε τα χρόνια ακόμα και οι εκλεκτοί και ότι θα ψυχρανθεί η αγάπη των πολλών. Και μάλιστα ο Κύριος αναρωτιέται: «Όταν ξανάρθει ο Υιός του Ανθρώπου, θα βρει την πίστη πάνω στην γη;». «Διότι θα εμφανισθούν ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήτες και θα παραπλανήσουν ακόμη και τους εκλεκτούς», αλλά και πολλούς χριστιανούς που φυσικά δεν πιστεύουν συνειδητά και ακολουθούν απλά και επιδερμικά έναν χριστιανισμό που κληρονόμησαν από τους προγόνους τους ή την οικογένειά τους. Και αυτό τους φτάνει. Δεν διαβάζουν συνήθως ποτέ την Αγία Γραφή, αλλά αν τύχει και διαβάσουν κάτι το διαφορετικό, την αντίθετη άποψη από αυτήν που ισχύει στα ευαγγέλια, κλονίζονται αμέσως και πολλοί απομακρύνονται εύκολα από το δρόμο της Εκκλησίας. Αυτό δείχνει έλλειψη πίστεως και ισχύουν και πάλι τα λόγια του Χριστού, που μας λέει: «Τα δικά μου πρόβατα ακούνε την φωνή μου και με ακολουθούν». Διότι υπάρχουν και πολλά άλλα πρόβατα που δεν ανήκουν στην ποιμήνη του Χριστού και ακολουθούν διαφορετικούς δρόμους, επικίνδυνους και δηλητηριώδεις. Αυτοί οι δρόμοι είναι οι οδοί της μαγείας, της αποκρυφολογίας, της θεοσοφίας, του πνευματισμού, των διαφόρων σεκτών με θρησκευτικό μανδύα, των αιρετικών οργανώσεων κ.α.

Αγαπητοί φίλοι και φίλες ,

Βιβλία που εναντιώνονται στον Χριστό και στο Άγιο Πνεύμα γράφτηκαν επανειλημμένως στο παρελθόν και θα συνεχίσουν να γράφονται μέχρι το τέλος της ιστορίας με την χρηματοδότηση και ενίσχυση σκοτεινών κέντρων και παραθρησκευτικών μυστικιστικών ομάδων της Νέας Εποχής.

Η Νέα Εποχή, ιδιαίτερα σήμερα, φιλοξενεί στα σπλάχνα της κάθε ιδεολογία και θρησκευτικοφιλοσοφική παραδοξολογία, φτάνει να αρνείται ότι ο Χριστός είναι Θεός, ότι η Αγία Γραφή είναι το βιβλίο του Θεού, ότι η Εκκλησία είναι η συνέχεια του Χριστού στην ιστορία, ότι σωζόμαστε μέσω των μυστηρίων και της Χάριτος του Τριαδικού Θεού, ότι ο άνθρωπος δεν είναι Θεός, αλλά μπορεί να ενωθεί κατά χάριν με το Θεό κ.α. Όποιος ατομικά ή όποιο σύστημα συλλογικά αρνείται όσα είπαμε θεωρείται φιλικό προς την Ν.Ε., που είναι ένα σύνολο αντιχριστιανικών διδασκαλιών, το οποίο περιέχει Μετενσάρκωση, αστρολογία, αρχαία ειδωλολατρικά μυστήρια, γιόγκα και διαλογισμό και Θεοσοφία και ένα σωρό άλλες πλανεμένες διδασκαλίες, από τις οποίες ως χριστιανοί οφείλουμε να απέχουμε, ενώ πάντοτε θα πρέπει να είμαστε υποψιασμένοι, για μας και κυρίως για τα αθώα παιδιά μας, αλλά και έτοιμοι προς απολογία στον οποιονδήποτε θα θελήσει είτε να μας απομακρύνει από τον δρόμο του Θεού, είτε θα ενδιαφερθεί να γνωρίσει την αλήθεια της Εκκλησίας.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ – ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

1. Simon Cox, «Σπάζοντας τον Κώδικα Ντα Βίντσι», εκδ. Έσοπτρον, Αθ. 2004

2. Νταν Μπερστάϊν, «Τα απόκρυφα του Κώδικα Ντα Βίντσι», εκδ. Καστανιώτη, Αθ. 2005
3. «Ορθόδοξης Ομάδας Δογματικής Έρευνας», Ιστοσελίδα στο Διαδίκτυο. Άρθρο: «Τα Ευαγγέλια των Γνωστικών: Είναι αυθεντικά;» (του Douglas Groothuis).
4. Ιωάννη Καραβιδόπουλου, «Εισαγωγή στην Καινή Διαθήκη», εκδ. Π. Πουρναρά, Θεσσαλ. 1998
5. Ιεράς Μητροπόλεως Σύρου, «Ιησούς, ο Χριστός, Στην Αγία Γραφή και στην Ζωή της Εκκλησίας», έκδοση Πανελληνίου Ιερού Ιδρύματος Ευαγγελιστρίας Τήνου, Τήνος 2005